

dluh dále, a oddělný věřitel, i směnečný, může žalovati za účelem uplatnění oddělného práva celý dluh, omezí-li se na dobývání jeho ze zástavy. Zákon nebrání, aby nebyl uplatněn dluh směnečný pod exekucí na zástavu a nepřikazuje, že směnečný dluh k vůli realizaci zástavy by nemohl býti žalován a muselo býti žalováno z případného obecnoprávního důvodu a nevylučuje také, že by žaloba směneční nemohla býti omezena co do exekuce na zástavu, tedy, by byl uplatněn směnečný nárok jen jako nárok oddělný, pokud jest kryt zástavou (srv. nář. 3420 sb. n. s.). Věřitel oddělný může uplatniti buď své právo zástavní žalobou zástavní a domáhati se trpění, by jeho pohledávka byla uspokojena ze zástavy, ale může také uplatniti i směnečný dluh, omeziv exekuci na zástavu již v žalobním žádání. Výsledek jest týž a není důvodu, by směnečnému věřiteli byla odpírána výhoda směnečného řízení, když se chce kryti jen ze zástavy a uplatniti jen své oddělné právo. S tím není v rozporu nálezný č. 3852 sb. n. s., ježto tam byla předmětem rozhodování otázka jiná. Žalobce tedy právem žaloval směnečný dluh, omeziv exekuci na zástavu a dovolání nebylo proto vyhověno.

Čís. 10920.

Vzdají-li se strany ústního odvolacího líčení, nepadají tím uplatněné odvolací důvody až na otázku právního posouzení věci. Byl-li uplatněn odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů a uzná-li odvolací soud, že jest nutné, by se odchýlil od skutkových zjištění soudu první stolice neb aby sám je doplnil provedením dalších důkazů, jest na něm, by nařídil ústní odvolací jednání.

(Rozh. ze dne 3. července 1931, Rv I 1195/31.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání žalovaných a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Obě strany vzdaly se ústního odvolacího líčení. Proto odpadají uplatněné odvolací důvody nesprávného hodnocení průvodů a o to se opírající rozporu se spisy, neboť bez opakování důkazů provedených v první stolici, na nichž spočívají zjištění prvního soudu, nemůže se ani odvolací soud odchýliti od zjištění prvního soudu. Zbývá jen odvolací důvod nesprávného právního posouzení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by po případném odvolacím líčení znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud míní, že, vzdaly-li se strany podle § 492 c. ř. s. ústního odvolacího líčení, nelze přihlížeti k uplatňovaným odvolacím důvodům nesprávného ocenění důkazů a rozporu se spisy, nýbrž že se odvolací soud smí obírat jen odvolacím důvodem nesprávného posouzení věci

po právní stránce. Žalobci v dovolací odpovědi zastávají též názor a poukazují k rozhodnutí čís. 6416 sb. n. s. Avšak onu zásadu toto rozhodnutí neobsahuje. Žalobci se patrně spokojili s přečtením stručné právní věty v hlavě rozhodnutí vytištěné, jejíž smysl však nevystihli. Jinak by z rozhodnutí seznali, že v onom případě dovolací soud zrušil rozsudek druhé stolice a nařídil nové jednání ve věci právě proto, že odvolací soud, ač se strany vzdaly líčení podle § 492 c. ř. s., měl nicméně naříditi ústní odvolací líčení, an rozsudek první stolice byl napaden pro nesprávné ocenění důkazů a odvolací soud shledal nutným doplniti skutkový děj. V rozhodnutí jest řečeno, že se strany mohou učiniti vzdáti ústního odvolacího líčení jen tam, kde skutkový základ zůstává nedotčen a kde odvolání napadá jen právní názor soudu první stolice. Není tam však řečeno, že, vzdají-li se strany ústního odvolacího líčení, padají tím uplatněné odvolací důvody až na otázku právního posouzení věci. Názor tento nelze odvoditi ze zákona, který v § 492 poslední věta c. ř. s. výslovně praví, že, uzná-li to odvolací soud za potřebné, může naříditi ústní jednání, i když se ho strany vzdaly (srovnej též rozh. čís. 2686 a 8271 sb. n. s.). V souzeném případě jest uplatněn odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů; uzná-li odvolací soud, že je nutné, by se odchýlil od skutkových zjištění soudu první stolice, neb aby sám je doplnil provedením dalších důkazů, nezbude mu, než by nařídil ústní odvolací jednání přes to, že se ho strany vzdaly, a by při něm řádným průvodním usnesením připustil potřebné důkazy a je pak provedl. Ježto se v souzeném případě odvolací soud při svém nesprávném výkladu § 492 c. ř. s. neobíral vůbec odvolacími důvody nesprávného ocenění důkazů a rozporu se spisy, bylo podle § 510 c. ř. s. napadený rozsudek pro vadnost řízení zrušiti a naříditi, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

Čís. 10921.

Směnka krycí slouží k zajištění závazku. Krycí směnku lze dáti do oběhu, může se však uplatniti teprve, až bude lze dobývati pohledávku jí krytou.

Byla-li umluvena nepřevoditelnost směnky, působí tento ve směnce obsažený zákaz proti každému nabyvateli tak, že může směnečný dlužník použití proti němu námitek, jež měl proti původnímu věřiteli; nabyvatel takové směnky nemá postihu. Není-li dohoda o nepřevoditelnosti směnky vyjádřena ve směnce řečeným zákazem, působí jen proti takovému nabyvateli směnky, jenž věděl nebo musel věděti o takové úmluvě. Zákaz převodu ve směnce neobsažený nemusí znamenati úmluvu o neplatnosti převodu, nýbrž také jen výhradu námitek proti novému nabyvateli.

Protiprávní uplatňování směnky nemůže odůvodniti každý nedostatek opatrnosti (kupecké), nýbrž buď přímá vědomost o námitce nebo nevědomost zaviněná hrubým nedopatřením. Takové hrubé nedopatření nemůže však založiti převzetí směnky označené jako krycí, aniž by bylo pátráno, neznamená-li to také nepřevoditelnost směnky.